Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Andersen, H. C.
Titel:	Udrag fra Kun en Spillemand
Citation:	Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561438672/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)
Anvendt udgave:	Kun en Spillemand

Svendborg; »Nordmanden i Hulgaden, han, som kom til Din første Mand, er sat fast. Han har tilstaaet en gruelig Misgjerning. For mange Aar tilbage har han i Norge taget Livet af et Fruentimmer, og i Svendborg, husker Du Jødens Datter *Sara*, Moderen til den lille *Naomi*, eller hvad hun hedder, hun, som er kommen saa høit paa Straa, har han hjulpet ind i den anden Verden!»

»Gud forbarme sig!» udbrød *Maria*.

»Ja, han sidder i Bolt og Jern. Det er ellers ganske underligt, hvorledes det er blevet kundgjort! Han faldt i en svær Sygdom, Doctoren sagde, at han ikke kunde leve, og det har han da ogsaa troet, og derfor vilde han lette Samvittigheden og skriftede sin Synd; men fra det Øieblik foregik en stor Forandring med ham; Sundheden kom med eet tilbage, og saa gik han fra Sengen til Fængselet. Naade faaer han ikke. Det er saa godt som to Mord, han har begaaet, og Smugler har han været; derfor reiste han saa tidt til Thorseng.«

»Ak, ja!» sukkede *Maria*, »man kunde see og høre det paa ham, at en ond Aand der havde Sæde. Jeg gruer endnu for hans Tale forrige Juleaften! Violinspillet var som Kains Røst. Det var fælt at høre!» Hun kunde ikke glemme det, hendes Lemmer skjælvede.

Aftensbordet blev dækket, *Niels* kom, *Christian* var ikke at finde. Man ventede, man søgte efter ham; han kom ikke. Klokken gik til elleve.

»Han kommer nok, naar han bliver sulten!« sagde Faderen.

»Jeg er hans Moder!« sagde *Maria*, »jeg veed bedst, hvor nær han er mit Hjerte. Finde ham maa jeg, men de Kunster skal han faae betalt!»

Han var ikke at finde.

Kort efter Middagstimen havde han siddet paa sit Yndlingssted ved Bækken; Løvet hvirvlede hen over Marken, Solstraalerne vare matte og kolde, Alt for flere Dage forud vare Trækfuglene borte; derfor overraskede det ham, at see, tæt ved sig, en Stork, en Efternølei, maaskee var den fanget, da Flokken drog bort, siden sluppet ud og maatte nu, som en eensom Pilgrim den lange Vei gjennem Luftens Steppe, til det fjerne Syd.

Den hoppede rundt om *Christian*, syntes slet ikke ængstlig og saae paa ham med sine kloge Øine. Da tænkte Drengen paa Storkene, som havde Rede paa Jødens Huus, denne syntes ham Hannen, og alle kjære Barndoms Erindringer paatrængte sig ham. Han huskede Alt, hvad Faderen havde fortalt om dette underlige Dyr; han nærmede sig,